

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm Septembris Et Octobris

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10262

De S. Ludouico Morbiolo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77413](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77413)

Cap. 10.
Fuit Episcopus
66. an.
nis,

Multa sunt alia sancti Episcopi præclara opera, quæ tamen, nè rædium lectori fastidioso afferamus, prætermittimus. Fuit in Episcopatu à Clotario Rege vsque ad Childericum annis sexaginta sex. Migravit autem post multos labores ad beatam requiem, Ecclesia Meldensi lugente, lætantibus Angelis. Cæcus quidam ab ipso ortu, cum in Rothomagensium finibus degeret prochlâ Meldensi ciuitate, nocturna visione admonitus est ad eum beati Faronis petere, visum eius meritis impetraturus. Credit homo visioni, seque accingit itineri. Postquàm ad locum indicatum peruénit, omnibus tum diurnis, tum nocturnis horis monachis psallentibus se adiungit, auidissimè expectans promissum oculorū lumen. Et ecce eum sub aurorâ quandoquæ staret ad sepulcrum beati viri, monachis cantantibus versum illum, Deus misereatur nostrī, & benedicat nobis, illuminet vultum suum super nos: palpebræ hæc tunc semper clausæ, stillantes sanguinem, aperiuntur: perspicueque cernit, qui ad illud vsque tempus lumen ignorauerat: præstante Domino nostro Iesu Christo, cui est honor & gloria in secula seculorum, Amen.

Psal. 66.

Cæcus videt.

Cap. 11.
Lege vitam
S. Eustachij
cap. 3. & 4.

Hæc tunc beati Faronis historia in MS. codicibus habetur, quàm satis confirmant ea, quæ in vita sancti Eustachij siue Eustasij Abbatis Luxouienensis 29. Martij Tomo 2. leguntur. Fit enim ibi quoque mentio Chagnerici, quæ hæc historia Hagnericum vocat, qui fuit beati Faronis pater: itemque Landegundæ, siue, vt hic appellatur, Leodegundæ matris eius: Burgundoforæ quoque sororis eius, quam ego sentio eandem esse, quam nostræ historiæ author Faram nominat. Tum etiam Chagnoaldi, siue, vt noster habet, Chalnoaldi, qui beati Faronis & Faræ frater fuit. Facile autem ab alijs atque alijs aliter atque aliter propria nomina scribuntur & pronunciantur, quæ tamen res nihil mutat personas ipsas. Malè autem in Historia beati Eustachij cap. 3. non longè ab initio, pro Chagnoaldum, scriptum est, Magnoaldum: quo in loco puto mihi imposuisse manuscripsum codicem, minimè tunc obseruatis ijs, quæ postea de Chagnoaldo eodem capite sequuntur: qui tamen error leuiculus est.

VITA DIVI LVDOVICI MORBIOLI BONO-
NIENSIS, EX CARMINIBVS FRATRIS IOHANNIS BA-
ptiste Mantuani Carmelite ad Innocentium octauum Pontificem: compen-
dio conscripta per Carolum Sigonium virum doctissimum, quam
ad nos misit Illustrissimus Cardinalis Gabriel Pa-
leotus Episcopus Bononiensis.

Octobr. 28.
S. Ludouici
patria.

Fit Monachus.

Vitæ eius
asperitas.

Abstinētia.

Prædicat
Dei verbū.

LUDOVICVS Morbiolus Bononiæ natus est ex gente obscura, vir fuit mediæ staturæ, formæ decoræ, barba & capillo nigro, cæsarie crispæ. Ab ineunte ætate avaritiæ & libidini fuit deditus, verum mox graui & periculoso morbo oppressus, ad Deum se conuertit, ac patientiam in primis & vitæ asperitatem amauit. Religionem autem professus, primùm colore Carmelitarū est vsus, deindè albo. Pellibus ouium sæpè corpus velaui, inhorrescēte hyeme vestem tenuissimā induit, & calceos respuit, ita vt etiam nudis pedibus glaciem premeret. Pro cingulo funem adhibuit. Crines aluit, sed promissos & incomptos. Primùm sedem propriā nullam habuit, sed huc atque illuc errauit: post in domo Pauli Lupari ciuis Bononiensis habitauit. Cæterum aut humi, aut in duris stramētis cubare assuevit, lapidem sibi pro cervicali sternens. Cibo delectatus est non solum tenui, sed etiā vili, eumque, si delicatior videretur, cinere sæpè consperisit. Omnino carnibus abstinit: ficus, poma, nuces atque olera frequētauit, quæ aut cruda sumpsit, aut certè sine oleo coxit. Ità ex summa inedia maciem summam contraxit. Per noctem lacrymās lapide pectus percutiebat, totus in meditatione passionis Christi defixus. Interdiū, nè ocio langueret, sacras ex ossibus imagines sculpere didicit, aut prædicationi se tradidit, homines ad cælestē gloriam consecandā & humanam contemendam adhortans. Cùm iter faciebat, asello vehi consueuerat: & cùm manus vinculis, collū capistro impliciti gereret, ridente hominis insaniam populo, de mundo & de semetipso triumphare dicebat. Huius prædicationis Bononia, Mutina, Regiū, Ferraria & Mantua testes fuerunt. Cultus diuinus auctus est, ab eo luminaribus ad altaria institis.

Cùm

DE S. NARCISSO EPISCOPO HIÉROSOLYMITANO. 1077

Cum vitam ad annum vsque quinquagesimum secundum produxisset, quinto Calend. Nouembris migravit ad caelum, sepultusque est in coemeterio ecclesiae cathedralis sancti Petri: & post sex menses, cum miraculis clarere coepisset, in ecclesiam translatus est. Huius vitam frater Baptista Mantuanus Carmelita versibus scripsit ad Innocentium Pontificem octauum, vnde haec sumpsimus. Felix obitus
c. us.
Translatio.

HISTORIA BREVIS S. NARCISSI EPISCOPI HIÉROSOLYMITANI, EX ECCLESIAST. HISTO-

*riae Eusebij Casareensis Lib. 6. Cap. 8. & 9. Interprete
Iohanne Christophorono Anglo.*

VBI Seuerus imperiū ad annos decem & octo administrauerat, Antoninus eius filius, ad eum honorem euehitur. Eodem tempore vnus ex eorum numero, qui in ea turbulenta persecutionis tempestate se fortes & inuictos prestitissent, & post certamina, pro fidei confessione suscepta, essent integri & incolumes diuina prouidentia seruati, nomine Alexāder, quem modò Episcopum Ecclesiae Hierosolymitanæ fuisse monstrauius, propterea quòd confessione fidei Christianæ temporibus persecutionis nobilitatus erat, Episcopatu, quem dixi, cum adhuc Narcissus, qui cum in eo officio anteibat, superstes esset, dignatus fuit. Præter multas alias admirabiles res gestas, quas qui ex ea Ecclesia sunt, ex sermone ac traditione fratrum, gradatim & ordine succedentium, de Narcisso narrant, hoc præterea miraculum ab eo editum referunt: Octobr. 29.

In magna & solenni Paschatis vigilia, oleum diaconis & ministris Ecclesiae defuisse perhibent. Vnde cum vniuersam multitudinem grauis quædam ægrotudo & demissio animi occuparet, Narcissum ferunt his, qui luminaria apparabant, præcepisse, vt aquam ex puteo quodam, qui erat in proximo, haurirent, & ad ipsum afferrent. Quo absque mora peracto, cum super aqua orauisse, mandasseque vt cum vera & constanti in Dominum fide, eam in luminarium vasa infunderent. Quod vbi fecerant, contra omnem rationem, incredibili quadam & diuina virtute, naturam aquæ in olei naturam commutatam: & pro certo illius miraculi indicio, fratres complures, qui illuc erant, eo quidem tempore permultum ex illo oleo reseruaerunt, ex quo etiam aliquantulum ad nostram vsque ætatem custoditum est. Pleraque item alia, memoria quidem digna, de vita istius viri commemorant, in quibus eiusmodi quiddam traditum est: Nota de solenni Paschatis vigilia.
Luminariū in templis vsus antiquissimus.

Cum quidam nequam perditum homunciones grauem & seueram eam rationem, qua per vniuersam vitam tum in hominibus acriter admonendis, tum in eorum vitijs corrigendis vti consuevit, nequiquam ferre possent, præ metu, nè ipsi propter infinita scelera, quorum sibi ipsi conscij erant, iudicati ab eo poenas luerent: coeperunt contra illum consutis dolis conspirare, & turpem quandam criminationis calumniam in eum conijcere: deinde quo magis auditoribus criminationis falsò obiecta fidenter facerent, eam iureiurando confirmare, atque vnus sic deierare: Si non verè dixerim, opto vt ignis incendio miserè dispeream. Alter verò sic: Si non verè dixerim, opto vt fædo ac sæuo morbo corpus absumatur. Tertius autem hoc modo: Opto, si non verè dixerim, vt luminibus penitus orbatus sim. Verum quauis nemo ex fidelibus, propter nobilitatam ac testatam inter omnes omninò Narcissi castimoniam, atque adeò ob vitæ rationem ex virtutis regula traductam, illis vel grauissimo iureiurando se obstringentibus, animum aut fidem adhibuerit: ille ipse tamen partim præ in dignitate obiectæ criminationis, partim præ cupiditate vitæ in sapientiæ ac virtutis studio degendæ, quam iam diu optauerat, ab oculis vniuersæ multitudinis se penitus remouit, & in solitudine locisque desertis ad multorum annorum spatium vitam transegit. Verum sublimis ille diuinæ iustitiæ ultionisque obtutus, his sceleribus patris, minimè acquieuit: sed quam celerrimè impios illos & nequam homines, qui inter iurandum tam diris execrationibus se contra se ipsos obligassent, grauibus calamitatibus oppressit. Tres viri nequam criminationis calumniam in Narcissum conijciunt.

Pri-